



## Samling af Afgørelser

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT  
Y. BOT  
fremsat den 12. oktober 2016<sup>1</sup>

**Sag C-582/15**

**Openbaar Ministerie  
mod  
Gerrit van Vemde**

(anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Rechtbank Amsterdam (retten i første instans i Amsterdam, Nederlandene))

»Præjudiciel forelæggelse — politisamarbejde og retligt samarbejde i kriminalsager — gensidig anerkendelse af domme — rammeafgørelse 2008/909/RIA — artikel 28 — overgangsbestemmelse — erklæring fra en medlemsstat — begrebet »afsigelse af endelig dom«««

1. Den foreliggende anmodning om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 28, stk. 2, i Rådets rammeafgørelse 2008/909/RIA af 27. november 2008 om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på domme i straffesager og idømmelse af frihedsstraf eller frihedsberøvende foranstaltninger med henblik på fuldbyrdelse i Den Europæiske Union<sup>2</sup>.
2. Forelæggelsen er blevet fremsat i forbindelse med en sag vedrørende en anmodning om fuldbyrdelse i Nederlandene af en afgørelse truffet af hof van beroep Antwerpen (appeldomstolen i Antwerpen, Belgien), som bl.a. vedrører idømmelse af en frihedsstraf på tre år til Gerrit van Vemde.

### I – Retsforskrifter

#### A – EU-retten

3. Første og anden betragtning til rammeafgørelsen har følgende ordlyd:

- »(1) Det Europæiske Råd godkendte på sit møde i Tammerfors den 15. og 16. oktober 1999 princippet om gensidig anerkendelse, der bør være hjørnестenen i det retlige samarbejde inden for EU på både det civilretlige og det strafferetlige område.
- (2) Den 29. november 2000 vedtog Rådet i overensstemmelse med konklusionerne fra Tammerfors et program for foranstaltninger med henblik på gennemførelse af princippet om gensidig anerkendelse af afgørelser i straffesager [(EUT 2001, C 12, s. 10)], og det gik i den forbindelse ind for at vurdere behovet for moderne mekanismer med henblik på gensidig anerkendelse af endelige

1 — Originalsprog: fransk.

2 — EUT 2008, L 327, s. 27, herefter »rammeafgørelsen«.

straffedomme, der indebærer frihedsberøvelse (foranstaltning 14), samt for at udvide anvendelsesområdet for princippet om overførelse af domfældte, så det også finder anvendelse på personer med bopæl i en medlemsstat (foranstaltning 16).«

4. Rammeafgørelsens artikel 1 med overskriften »Definitioner« fastsætter:

»I denne rammeafgørelse forstås ved:

- a) »dom«: en endelig afgørelse eller kendelse fra en domstol i udstedelsesstaten, der idømmer en fysisk person en sanktion
- b) »sanktion«: en tidsbegrænset eller tidsubegrænset frihedsstraf eller frihedsberøvende foranstaltning, som er idømt i en straffesag på grund af en strafbar handling
- c) »udstedelsesstat«: den medlemsstat, i hvilken der er afsagt en dom
- d) »fuldbyrdsstat«: den medlemsstat, til hvilken en dom fremsendes med henblik på anerkendelse og fuldbyrdelse.«

5. Rammeafgørelsens artikel 26, stk. 1, med overskriften »Forbindelse med andre aftaler og ordninger« bestemmer følgende:

»Denne rammeafgørelse træder fra den 5. december 2011 i stedet for de tilsvarende bestemmelser i følgende konventioner, der finder anvendelse på forholdet mellem medlemsstaterne, uden at dette berører disse bestemmelser anvendelse mellem medlemsstaterne og tredjelande og anvendelsen af overgangsbestemmelsen i overensstemmelse med artikel 28:

- den europæiske konvention om overførelse af domfældte af 21. marts 1983 og tillægsprotokollen hertil af 18. december 1997
- den europæiske konvention om straffedømmes internationale retsvirkning af 28. maj 1970
- afsnit III, kapitel 5, i konventionen af 19. juni 1990 om gennemførelse af Schengen-aftalen af 14. juni 1985 om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser
- konventionen mellem De Europæiske Fællesskabers medlemsstater om gennemførelse af udenlandske afgørelser på det strafferetlige område af 13. november 1991.«

6. Rammeafgørelsens artikel 28 med overskriften »Overgangsbestemmelse« har følgende ordlyd:

»1. Anmodninger, der modtages inden den 5. december 2011, skal fortsat være omfattet af eksisterende retsakter om overførelse af domfældte. Anmodninger, der modtages efter nævnte dato, vil være omfattet af de regler, som medlemsstaterne har vedtaget i henhold til denne rammeafgørelse.

2. Enhver medlemsstat kan dog i forbindelse med vedtagelsen af denne rammeafgørelse fremsætte en erklæring om, at den i tilfælde, hvor den endelige dom er afsagt før den deri angivne dato, som udstedelses- og fuldbyrdsstat fortsat vil anvende de eksisterende retsakter om overførelse af domfældte, der gælder inden den 5. december 2011. Fremsættes en sådan erklæring, finder de nævnte retsakter anvendelse i disse tilfælde i forhold til alle andre medlemsstater, uanset om de har fremsat den samme erklæring. Den pågældende dato må ikke ligge senere end den 5. december 2011. Nævnte erklæring offentliggøres i *Den Europæiske Unions Tidende*. Den kan til enhver tid tilbagekaldes.«

7. På grundlag af rammeafgørelsens artikel 28 har Kongeriget Nederlandene fremsat følgende erklæring<sup>3</sup>:

»I henhold til artikel 28, stk. 2, erklærer Nederlandene, at i tilfælde, hvor den endelige dom er afsagt tidligere end tre år efter rammeafgørelsens ikrafttrædelsesdato, vil Nederlandene som udstedelses- og fuldbyrdesstat fortsat anvende de retsakter om overførelse af domfældte, der gjaldt inden rammeafgørelsen.«

#### B – *Nederlandsk ret*

8. Artikel 2:11 i Wet wederzijdse erkenning en tenuitvoerlegging vrijheidsbenemende en voorwaardelijke sancties (lov om gensidig anerkendelse og fuldbyrdelse af frihedsberøvende og betingede foranstaltninger, herefter »WETS«), som gennemfører rammeafgørelsen, er affattet som følger:

»1. [Ministeren for sikkerheds- og justitsspørgsmål] fremsender retsafgørelsen [...] til generaladvokaten ved anklagemyndigheden ved appeldomstolen.

2. Generaladvokaten forelægger straks retsafgørelsen [...] for den særlige afdeling ved appeldomstolen i Arnhem-Leeuwarden [...]

[...]

8. Senest seks uger efter modtagelsen af retsafgørelsen [...] fremsender den særlige afdeling ved appeldomstolen sin skriftlige og begrundede vurdering [til] ministeren [for sikkerheds- og justitsspørgsmål] [...]«

9. I henhold til WETS' artikel 2:12 træffer ministeren for sikkerheds- og justitsspørgsmål afgørelse om, hvorvidt retsafgørelsen skal anerkendes under hensyntagen til den vurdering, som den særlige afdeling ved appeldomstolen har foretaget.

10. WETS' artikel 5:2 bestemmer:

»1. Denne lov træder i stedet for Wet overdracht tenuitvoerlegging strafvonnissen (lov om overdragelse af fuldbyrdelsen af straffedomme, herefter »WOTS«) i forhold til Den Europæiske Unions medlemsstater.

[...]

3. Nærværende lov finder ikke anvendelse på retsafgørelser [...], der er blevet endelige før den 5. december 2011.

[...]«

11. Ifølge WOTS' artikel 2 »[kan] [f]uldbyrdelsen af udenlandske retsafgørelser i Nederlandene [...] alene ske i henhold til en konvention«. Endvidere fremgår det af WOTS' artikel 31, stk. 1, at »[n]år retten i første instans [i Amsterdam] finder, at den udenlandske retsafgørelse kan fuldbyrdes, giver den tilladelse hertil og idømmer den straf eller den foranstaltning, som en lignende handling ville have medført i henhold til nederlandsk ret under hensyntagen til, hvad den gældende konvention fastsætter i denne henseende«.

3 — EUT 2009, L 265, s. 41, herefter »erklæring vedrørende rammeafgørelsen«.

## II – De faktiske omstændigheder i tvisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

12. Gerrit van Vemde blev den 27. oktober 2009 anholdt i Nederlandene på grundlag af en europæisk arrestordre med henblik på strafforfølgelse, der var udstedt af en belgisk judiciel myndighed. Efter at være blevet overgivet blev han frihedsberøvet i Belgien. Gerrit van Vemde blev efterfølgende løsladt mod kaution, mens den belgiske straffesag verserede, og han vendte tilsyneladende på egen hånd tilbage til Nederlandene, inden der blev afsagt dom.

13. Den 28. februar 2011 idømte hof van beroep Antwerpen (appeldomstolen i Antwerpen, Belgien) Gerrit van Vemde en frihedsstraf på tre år. Den 6. december 2011 forkastede Hof van Cassatie (kassationsdomstol, Belgien) den kassationsappel, der var iværksat til prøvelse af denne dom, og stadfæstede den af hof van beroep Antwerpen (appeldomstolen i Antwerpen) afsagte dom, der samme dag blev endelig. Den 13. februar 2012 fik domfældte personligt forkyndt en indkaldelse til strafsoning fra Procureur Generaal in Antwerpen (statsadvokaten i Antwerpen, Belgien).

14. Den 23. juli 2013 anmodede de belgiske myndigheder Nederlandene om at overtage fuldbyrdelsen af den frihedsstraf, der var pålagt ved dommen fra hof van beroep Antwerpen (appeldomstolen i Antwerpen). Ved skriftlig begæring af 10. oktober 2013 fremsatte procureur du Roi (statsadvokaten) i Belgien anmodning om, at den forelæggende ret, Rechtbank Amsterdam (retten i første instans i Amsterdam, Nederlandene), skulle give tilladelse til fuldbyrdelse af den frihedsstraf, der var idømt ved hof van beroep Antwerpen (appeldomstolen i Antwerpen) dom.

15. Den forelæggende ret, der skal behandle denne anmodning, ønsker oplyst, hvorvidt det er bestemmelserne i WOTS, eller hvorvidt det er bestemmelserne i WETS, som trådte i stedet for WOTS, der finder anvendelse. Ifølge WETS' artikel 5:2, stk. 3, finder denne lov for det første nemlig ikke anvendelse på retsafgørelser, der er »blevet endelige« før den 5. december 2011. Da den af hof van beroep Antwerpen (appeldomstolen i Antwerpen) afsagte dom blev endelig efter den 5. december 2011, er det således i princippet WETS, der finder anvendelse.

16. For det andet er den forelæggende ret i tvivl om, hvorvidt denne bestemmelse er i overensstemmelse med rammeafgørelsens artikel 28. I medfør af denne artikels stk. 1 er de anmodninger om overtagelse af fuldbyrdelsen af en frihedsstraf, der er modtaget efter den 5. december 2011, omfattet af de regler, som medlemsstaterne har vedtaget i henhold til rammeafgørelsen. I henhold til nævnte artikels stk. 2 kunne enhver medlemsstat i forbindelse med vedtagelsen af denne imidlertid fremsætte en erklæring om, at den i tilfælde, hvor den endelige dom var »afsagt« før den deri angivne dato, som udstedelses- og fuldbyrdelsesstat fortsat ville anvende de eksisterende retsakter om overførelse af domfældte, der gjaldt inden den 5. december 2011. Kongeriget Nederlandene har fremsat en sådan erklæring om anvendelsen af rammeafgørelsen, der i det væsentlige gengiver ordlyden i rammeafgørelsens artikel 28, stk. 2.

17. Den forelæggende ret har præciseret, at WETS' artikel 5:2, stk. 3, i henhold til praksis fra Hoeg Raad der Nederlandens (Nederlandenes øverste domstol), skal fortolkes i overensstemmelse med rammeafgørelsens artikel 28, stk. 2, således at den pågældende dom skal være afsagt før den 5. december 2011, uanset hvornår denne er blevet endelig, således at bestemmelserne i WOTS fortsat finder anvendelse i den foreliggende sag. Såfremt rammeafgørelsens artikel 28, stk. 2, derimod skal fortolkes således, at dommen skal være blevet endelig inden den 5. december 2011, er den forelæggende ret, på baggrund af bestemmelserne i WETS, af den opfattelse, at den navnlig ikke har kompetence til at træffe afgørelse om anmodningen om fuldbyrdelse af den frihedsstraf, som domfældte er blevet idømt.

18. På denne baggrund har Rechtbank Amsterdam (retten i første instans i Amsterdam) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Skal [rammeafgørelsens] artikel 28, stk. 2, første punktum, fortolkes således, at den deri omhandlede erklæring kun kan vedrøre domme, der er afsagt før den 5. december 2011, uanset hvornår dommene er blevet endelige, eller skal bestemmelsen fortolkes således, at erklæringen kun kan vedrøre domme, der er blevet endelige før den 5. december 2011?«

### III – Retlig vurdering

19. Med det forelagte spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt præciseret, hvorvidt datoen, som gør det muligt at fastlægge den retlige ordning, der finder anvendelse på overførelsen af personer, som er blevet idømt en frihedsstraf – i det tilfælde, hvor en medlemsstat har fremsat den i rammeafgørelsens artikel 28, stk. 2, nævnte erklæring – er datoen for afsigelse af dommen eller den dato, hvor dommen er blevet endelig.

20. Inden dette spørgsmål besvares, skal det undersøges, således som den østrigske regering og Europa-Kommissionen har opfordret til, hvorvidt den erklæring, som Kongeriget Nederlandene har fremsat i henhold til rammeafgørelsens artikel 28, stk. 2, kan have retsvirkning.

*A – Hvorvidt der skal tages hensyn til Kongeriget Nederlandenes erklæring i henhold til rammeafgørelsens artikel 28, stk. 2*

21. Det skal bemærkes, at rammeafgørelsens artikel 28, stk. 2, er utvetydig med hensyn til det tidspunkt, hvor denne form for erklæring kan fremsættes.

22. I overensstemmelse med denne bestemmelses ordlyd var det således »i forbindelse med vedtagelsen af [...] rammeafgørelsen«, at enhver medlemsstat havde mulighed for at fremsætte en erklæring, hvorved anvendelsen af denne rammeafgørelse kunne udsættes.

23. Som det fremgår af de for Domstolen fremlagte oplysninger, og således som den nederlandske regering har medgivet i retsmødet, blev Kongeriget Nederlandenes erklæring fremsendt til Rådet den 24. marts 2009, hvorefter denne blev rundsendt som Rådets dokument af 30. april 2009, inden den blev offentliggjort i EU-Tidende den 9. oktober 2009<sup>4</sup>. I lyset af det ovenstående benægter den nederlandske regering ikke, at erklæringen formelt blev fremsat efter rammeafgørelsens vedtagelse.

24. Kongeriget Nederlandene har i den til erklæringen vedlagte skrivelse, og således som det har redegjort for i retsmødet, imidlertid anført, at det under drøftelserne af udkastet til rammeafgørelsen havde talt for, at denne alene skulle kunne finde anvendelse på fremtidige sager. Denne medlemsstat har forklaret, at muligheden i rammeafgørelsens artikel 28, stk. 2, bl.a. blev indført på dennes anmodning, og at den var en vigtig bestanddel af den politiske aftale om rammeafgørelsen, som blev indgået ved Rådets samlinger (retlige og indre anliggender) den 4. december 2006 og den 15. februar 2007. Ligeledes har Kongeriget Nederlandene uddybende forklaret, at rammeafgørelsen blev opført på dagsordenens liste »A« så kort tid inden Rådets samling (retlige og indre anliggender) den 27. november 2008, at det ikke var muligt at følge den interne procedure for forberedelse af samlingen i Rådet. Som følge heraf fremsendte Kongeriget Nederlandene ikke i forbindelse med vedtagelsen af rammeafgørelsen på Rådets samling (retlige og indre anliggender) den 27. november 2008 en erklæring som omhandlet i rammeafgørelsens artikel 28, stk. 2. Denne medlemsstat har

4 — EUT 2009, L 265, s. 41.

præciseret, at den ikke desto mindre meddelte, at den ville fremsætte denne erklæring, da Rådet (retlige og indre anliggender) den 4. december 2006 nåede frem til en politisk aftale. Ifølge medlemsstaten kan denne meddelelse anses for at have fået virkning fra rammeafgørelsens vedtagelse den 27. november 2008.

25. I lighed med det af Kommissionen anførte mener jeg imidlertid ikke, at en sådan meddelelse kan sidestilles med en erklæring »i forbindelse med [...] rammeafgørelsens vedtagelse« som omhandlet i rammeafgørelsens artikel 28, stk. 2. Den omstændighed, at der gives udtryk for en hensigt om at fremsætte en erklæring, er ikke tilstrækkelig. Den erklæring, der er tale om i rammeafgørelsens artikel 28, stk. 2, skal under alle omstændigheder være fremsat på tidspunktet for rammeafgørelsens vedtagelse, ligesom den præcist skal angive den berørte medlemsstats valg af den dato, forud for hvilken rammeafgørelsen ikke finder anvendelse på endeligt afsagte domme. Rammeafgørelsens artikel 28, stk. 2, giver således medlemsstaterne et vist råderum til at fastsætte denne dato, forudsat at den ikke ligger efter den 5. december 2011.

26. I mangel af enhver form for præcis og officiel erklæring fra Kongeriget Nederlandene, der ligger forud for det dokument, der blev fremsendt af medlemsstaten den 24. marts 2009, er jeg følgelig af den opfattelse, at Kongeriget Nederlandenes erklæring ikke er blevet fremsat gyldigt, idet den er fremsat efter fristens udløb.

27. Derudover bemærkes, i lighed med det af Kommissionen anførte, at de tilfælde, hvor rammeafgørelsen tillader medlemsstaterne at fremsætte en erklæring ikke alene i forbindelse med rammeafgørelsens vedtagelse, men tillige på et senere tidspunkt, klart fremgår af rammeafgørelsen. Jeg henviser bl.a. til dennes artikel 4, stk. 7, og artikel 7, stk. 4.

28. Det følger af det ovenstående, at Kongeriget Nederlandenes erklæring ikke kan have retsvirkning.

29. I mangel af en erklæring, der opfylder kravene i rammeafgørelsens artikel 28, stk. 2, er det dennes artikel 28, stk. 1, der fastsætter reglerne for rammeafgørelsens anvendelsesområde *ratione temporis*, dvs. til anmodninger modtaget efter den 5. december 2011.

30. Idet de belgiske myndigheders anmodning til de nederlandske myndigheder er fra den 10. oktober 2013, er det uomtvisteligt, at det er rammeafgørelsens bestemmelser, der fuldt ud finder anvendelse i den foreliggende sag.

31. Det er alene subsidiært, og for det tilfælde, at Domstolen ikke deler min vurdering, hvorefter der ikke skal tages hensyn til Kongeriget Nederlandenes erklæring, at den forelæggende rets spørgsmål om fortolkningen af artikel 28, stk. 2, skal behandles.

#### B – Om fortolkningen af rammeafgørelsens artikel 28, stk. 2

32. I lighed med det af Kommissionen, den nederlandske regering, den østrigske regering og Openbaar Ministerie anførte er jeg af den opfattelse, at den dato, der skal tages hensyn til ved anvendelsen af rammeafgørelsens artikel 28, stk. 2, er den dato, hvor dommen er blevet endelig.

33. Det følger af rammeafgørelsens artikel 26, stk. 1, at den ensartede mekanisme i rammeafgørelsen fra den 5. december 2011 i det væsentlige træder i stedet for ordningen i henhold til de tidligere gældende konventioner.

34. Det fremgår af rammeafgørelsens artikel 28, stk. 1, at »[a]nmodninger, der modtages inden den 5. december 2011, skal fortsat være omfattet af eksisterende retsakter om overførelse af domfældte. Anmodninger, der modtages efter nævnte dato, vil være omfattet af de regler, som medlemsstaterne har vedtaget i henhold til denne rammeafgørelse«.

35. Rammeafgørelsens artikel 28, stk. 2, giver imidlertid medlemsstaterne mulighed for, såfremt de har fremsat en erklæring herom på tidspunktet for vedtagelsen af rammeafgørelsen med henblik på anvendelse af nævnte rammeafgørelse, ikke at lægge datoen for anmodningen til grund, men derimod den dato, hvor den endelige dom er blevet afsagt.

36. Som en undtagelse til rammeafgørelsens artikel 28, stk. 1, hvor udgangspunktet er datoen for modtagelsen af anmodningen, er udgangspunktet i artikel 28, stk. 2, således den dato, hvor den endelige dom er afsagt.

37. I overensstemmelse med sidstnævnte bestemmelse fremgår det af Kongeriget Nederlandenes erklæring, at »i tilfælde, hvor *den endelige dom er afsagt* tidligere end tre år efter rammeafgørelsens ikrafttrædelsesdato, vil Nederlandene, som udstedelses- og fuldbyrdesstat, fortsat anvende de retsakter om overførelse af domfældte, der gjaldt inden rammeafgørelsen«<sup>5</sup>.

38. Denne erklæring kommer i national ret til udtryk i WETS' artikel 5:2, stk. 3, hvorefter »[d]enne lov ikke finder anvendelse på *retsafgørelser, der er blevet endelige* [...] før den 5. december 2011«<sup>6</sup>.

39. Den foreliggende anmodning om præjudiciel afgørelse er i vid udstrækning baseret på forskellen i affattelsen af rammeafgørelsens artikel 28, stk. 2, og Kongeriget Nederlandenes erklæring, der begge henviser til den dato, »hvor den endelige dom er afsagt«, på den ene side, og WETS' artikel 5:2, stk. 3, der henviser til den dato, hvor retsafgørelserne er »blevet endelige«, på den anden side.

40. I modsætning til det af den forelæggende ret, sagsøgte i hovedsagen og den polske regering anførte mener jeg, at bestemmelserne – om end de er affattet forskelligt – alle henviser til den samme retlige begivenhed, nemlig det tidspunkt, hvor en dom er blevet endelig. Ved WETS' artikel 5:2, stk. 3, har den nederlandske lovgiver derfor til fulde gennemført det, som fastsættes i rammeafgørelsens artikel 28, stk. 2, og i Kongeriget Nederlandenes erklæring.

41. Den fortolkning, hvorefter rammeafgørelsens artikel 28, stk. 2, angiver det tidspunkt, hvor en dom er blevet endelig, følger af både ordlyden, opbygningen og formålet med den nævnte rammeafgørelse.

42. Hvad angår ordlyden af rammeafgørelsens artikel 28, stk. 2, bemærkes, at denne ikke nøjes med at henvise til det tidspunkt, hvor dommen er blevet afsagt, men at den henviser til den »endelige« dom. Denne præcisering med hensyn til en doms endelige karakter findes ikke kun i rammeafgørelsens franske udgave, men også i andre sprogudgaver<sup>7</sup>.

43. Denne præcisering er i overensstemmelse med rammeafgørelsens opbygning, for så vidt som en anmodning, der er støttet på rammeafgørelsen, i overensstemmelse med EU-lovgivers definition af »dom«, således som angivet i rammeafgørelsens artikel 1, litra a), under alle omstændigheder alene er mulig, når en dom er blevet endelig.

44. Som det ligeledes fremgår af bl.a. første og anden betragtning til rammeafgørelsen, er formålet med denne at gennemføre princippet om gensidig anerkendelse på det strafferetlige område med hensyn til fuldbyrdelse af endelige straffedomme, der indebærer frihedsberøvelse. Denne gennemførelse indebærer en mere moderne og udvidet samarbejds mekanisme end den, som er mulig i henhold til de gældende konventioner.

5 — Min fremhævelse.

6 — Min fremhævelse.

7 — Jf. f.eks. på spansk »en los casos en los que la sentencia firme haya sido dictada antes de la fecha que especificará«, på tysk »wonach er in Fällen, in denen das rechtskräftige Urteil vor dem angegebenen Zeitpunkt ergangen ist«, på engelsk »in cases where the final judgment has been issued before the date it specifies« og på italiensk »nei casi in cui la sentenza definitiva è stata emessa anteriormente alla data da esso indicata«.

45. Henset til den afgørende betydning, som princippet om gensidig anerkendelse – i forbindelse med etableringen af et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed – har, og for så vidt som rammeafgørelsens artikel 28, stk. 2, udgør en undtagelse, der tillader medlemsstaterne at anvende ordningen i henhold til de tidligere gældende konventioner i længere tid end det, der er tilladt i henhold til den generelle ordning i rammeafgørelsens artikel 28, stk. 1, skal rammeafgørelsens artikel 28, stk. 2 fortolkes strengt.

46. En sådan streng fortolkning er bedst egnet til at sikre det med rammeafgørelsen forfulgte mål, idet den begrænser de tilfælde, der fortsat er omfattet af reglerne i de tidligere gældende konventioner, og idet den følgelig øger antallet af sager, der henhører under rammeafgørelsen.

47. Det skal præciseres, at hovedformålet med rammeafgørelsen er at fremme den sociale rehabilitering af personer, der er blevet idømt en frihedsstraf, ved at tillade, at den pågældende, der er frihedsberøvet efter en straffedom, afsoner straffen eller resten af denne i sit oprindelige sociale miljø. Dette fremgår klart af niende betragtning til rammeafgørelsen og af dennes artikel 3, stk. 1.

48. Dette indebærer, at de judicielle myndigheder skal træffe samtlige foranstaltninger vedrørende fuldbyrdelse og tilrettelæggelse af straffen individuelt, under hensyn til samfundets interesser og ofrenes rettigheder, foruden at forebygge gentagelse, med henblik på at lette domfældtes sociale habilitering eller rehabilitering<sup>8</sup>.

49. Henset til det ovenstående og for så vidt som dommen over Gerrit van Vemde blev endelig den 6. december 2011, er det således i henhold til bestemmelserne i rammeafgørelsen, at overtagelsen af fuldbyrdelsen af den idømte straf skal ske.

#### IV – Forslag til afgørelse

50. På baggrund af ovenstående betragtninger foreslår jeg at besvare det af Rechtbank Amsterdam (retten i første instans i Amsterdam, Nederlandene) forelagte spørgsmål på følgende måde:

»Principalt, og for så vidt som Kongeriget Nederlandenes erklæring på grundlag af artikel 28 i Rådets rammeafgørelse 2008/909/RIA af 27. november 2008 om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på domme i straffesager om idømmelse af frihedsstraffe eller frihedsberøvende foranstaltninger med henblik på fuldbyrdelse i Den Europæiske Union blev fremsat efter vedtagelsen af denne rammeafgørelse i strid med, hvad rammeafgørelsens artikel 28, stk. 2, kræver, kan den ikke have retsvirkning.

Subsidiært, og for det tilfælde, at det måtte fastslås, at erklæringen kan have retsvirkning, skal artikel 28, stk. 2, i rammeafgørelse 2008/909 fortolkes således, at den deri nævnte erklæring alene finder anvendelse for så vidt angår domme, som var endelige inden den 5. december 2011.«

<sup>8</sup> — Jf. mit forslag til afgørelse Ognyanov (C-554/14, EU:C:2016:319).